

Petr Schnur: Česká republika na cestě sebedestrukce

- CZ24 News | 24. dubna 2021

ČESKO: Petr Schnur píše o sebedestruktivních důsledcích vrbětického případu pro Česko.

Prolog

18 ruských diplomatů bylo vyhoštěno z Česka pro „důvodné podezření“ z účasti ruských tajných služeb na výbuchu muničního skladu ve Vrbětících. Vzhledem k tomu, že se záhadná událost odehrála již v roce 2014, je záhadou, proč se odhalení koná nyní, v době Covidu. Jako již tolikrát v podobných případech se smysl věci pravděpodobně skrývá v otázce „*qui bono*“.

Transatlantický koncert solidarity

Dojemná „provolání“ jednotného transatlantického chóru bezprostředně po mediálním vystoupení českých místodržitelů dělá dojem předem připraveného scénáře v duchu akčních stereotypů, které nacházíme v kauzách Skripala, Sýrie (chemické zbraně), Navalného, ruských hackerů. Rusko páchá jeden hřích za druhým, starý Sovětský svaz by mohl závidět, a všechny zcela amatérsky se stopami širokými jak polní brázda. Ale „hrdá“ Česká republika se nedá a hrdinně čelí ruskému medvědu. Poté, co Moskva poslala domů 20 „diplomatů“, zatímco Jan „Rambo“ Hamáček vypověděl „18 důstojníků tajných služeb“, jako by se výše jmenovanému ministrovi přece jen zachvěla kolena, takže se pro jistotu obrátil na eurokolegy s prosbou o solidaritu. Česká verze akčního politthrilleru by byla k popukání a humbuk transatlantické solidarity by byl hodný večerního politkabaretu, kdyby si Uncle Joe s evropskými vazaly u ruských hranic nehrál na „divoký východ“. A k němu potřebuje vzrůšo a „action“ – obojí na objednávku v pomatené Evropě. Že zde nejde o western, pardon eastern, Made in Hollywood, ale o hrátky s čertem na červené linii, a že překročený Rubikon bude explodovat před

naším domem zatím evropským „vůdcům“ podle všeho stále ještě nedochází. A české ochotnické absurdní divadlo jakoby zahodilo historickou paměť: naši otcové a dědové poznali na vlastní kůži, jakou cenu mají smlouvy a solidarita západních „spojenců“. Poznali to v Mnichově a po něm, kdy přátelské klepání na ramena bylo obnoveno v okamžiku, kdy měli Čechoslováci bojovat za ně – na anglickém nebi nebo v písku severní Afriky.

Reakce Ruska mohla snad překvapit amatéra Hamáčka a jemu podobné rádoby politiky české provincie. Ruská vláda odpověděla přesně tak, jak se odpovídá posledním v hierarchii poskoků, poskoků bez historické paměti a bez špetky zdravého rozumu.

Tušení stínu

Od výbuchu ve Vrběticích uplynulo bezmála sedm roků a teprve nyní, ráz na ráz, se vládě ujasnilo, že za vším zlem na tomto světě, a tedy i za detonacemi muničního skladu, stojí Rus. Otázka pouze zní: stojí nebo musí stát? Podívejme se na několik detailů, samozřejmě s vědomím, že ve velké strategické hře tajných služeb, ve které právě média hrají klíčovou roli, není nic tak, jak se na první pohled jeví a všechno může být i jinak.

Klíčové momenty ve vyšetřování byly prý dva: e-maily z Tádžikistánu a srovnání fotografií dvou Rusů z kauzy Skripal. Čímž vláda nechtěně prozradila, že i na vlastní půdě není pánem svého revíru, což evokuje několik otazníků.

Co vlastně je Imex Group, s kým dělala kšefty a kdo je autorizoval? A co měl společného s Tádžikistánem, jakou roli hrál bulharský dealer se zbraněmi, které měly podle oficiálních zpráv putovat na Ukrajinu a k syrským džihádistům, tedy do dvou krizových oblastí? Od politiků zřejmě nedostaneme odpověď na otázku, jak je možné, že cizí státní příslušník obchoduje s českými zbraněmi. A jakou roli v tom všem hrála vláda a tajné služby, které permanentně varují před „ruskou hrozbou“, ale očividně nemají ponětí o tom, co se děje ve vlastní zemi. Nevědí, nebo nechtějí vědět?

A odkud má BBC informace o tom, že e-mail nebyl z Tádžikistánu, ale z Ruska? Proč s tím vyrukovala teprve nyní? Je BBC automaticky hodnověrná jen proto, že je „západní“? A jak je možné, že zprávy cizí rozhlasové stanice jsou brány jako pramen informací, zatímco domácí vyšetřování podivných vazeb, kontaktů a aktivit jmenované firmy evidentně vážlo a nyní se nekoná vůbec? British Empire má vlastní zájmy a Jugoslávie, Irák, Libye, Sýrie, Ukrajina ukázaly, že je rozhodnut je bez sebemenších skrupulí prosazovat. Zde poznámka na okraj.

V souvislosti s kauzou Vrbětice se na stránkách tisku objevilo jméno tzv. investigativní platformy [Bellingcat](#). Jejím cílem má být starost o univerzální (sic!) lidská práva, nicméně již jejich oficiální stránka prozradí, na které země je pozornost zaměřena. Kritický pohled na její metody, personální spojení a financování může dát odpověď na otázku, proč tomu tak je.

Dostáváme se k oběma „pachatelům“ – téma, které by se dalo shrnout do několika vět. Ruské tajné služby na tom musí být personálně velmi špatně, když na půlku Evropy mají dva agenty. Lze skutečně brát vážně verzi, že by GRU poslala do Salisbury stejné osoby, které předtím tak „hlučně“ operovaly v Česku?

Premiér Babiš sdělil národu, že „na základě jednoznačných důkazů“ prý „...existuje důvodné podezření o zapojení důstojníků ruské vojenské zpravodajské služby“. Každý student prvního semestru práv by musel být touto formulací udiven: jasné důkazy potvrzují jasnou vinu, nikoliv důvodné podezření. Český politický cirkus se tak zařadí k ostatním představením typu genocidy kosovských Albánců, iráckých a nyní syrských chemických zbraní, Skripala a Navalného, ve kterém „důvodná podezření“ nahrazují důkazy, tvrzení fakta, ideologie racionalitu.

Last, but not least: do očí bijící je samozřejmě i načasování „odhalení“, které perfektně zapadá do kontextu protiruských ekonomických a vojenských aktivit, které se od Bidenova vstupu do Bílého domu rozjely na plné obrátky.

Qui bono

Stupňující sankce ze strany Bidenova kabinetu potřebují spojence a tím je EU; každý, kdo homogenní transatlantickou jednotu sebemenším způsobem narušuje musí být postaven do latě. Česko doposud nestálo v přední linii protiruské fronty bývalých východních států jako Polsko nebo baltické státy. V rámci Visegrádu stálo „hezky po česky“ někde mezi Varšavou a Budapeští, do nedávna z oné Čtyřky bylo vysloveně Rusku nepřátelské jen Polsko. Nyní však ČR za sebou nechala i Slovensko paní Čaputové a svým „hrdým činem“ předčila dokonce i polského souseda. Dlužno dodat, že i do nebe volající naivitou, ale to by bylo jiné téma.

V českém případě dává jediný smysl na celém tom bizarním konstruktu vražení klínu do česko-ruských vztahů. Nejsilnější indicie pro tento důvod je okamžik zveřejnění, který vzhledem k sedmiletému odstupu a původním výsledkům vyšetřování nemohl z hlediska amerických zájmů přijít ve vhodnější dobu. Kromě vzpomínaného faktu, že se velkou část populace stále ještě kavárenským ideologům nepodařilo převychovat do stavu nepřátelství k Rusku, existují i další „problémy“ narušující transatlantickou jednotu a ty musí být odstraněny.

- Z hlediska amerických zájmů je nutné přetnout, pokud možno veškeré důležité ekonomické vazby mezi Ruskem a EU, na prvním místě Severní proud 2. Prvořadým důvodem zřejmě není americký frackingový plyn, ale strach o osud dolaru coby světové finanční rezervy. Finanční transakce za plyn v eurech, nikoliv v dolarech, musí být pro Wall Street a americkou dominanci noční můrou. Zároveň je z hlediska strategických zájmů evropská politická emancipace pro USA zcela nepřijatelná. A zde hraje svoji nezastupitelnou roli bývalá východní Evropa. Kdo rozpoutá konflikty a protiruské nálady v ní, ten kalkuluje s tím, že do studenoválečného (prozatím!) proudu bude v rámci „solidarity“ NATO a EU vtažena i méně ochotná západní Evropa. Výjimku tradičně představuje Anglie, jejíž autonomní imperiální choutky by dnes bez Velkého bratra v zádech neměly nejmenší šanci.
- V náladě, kterou produkuje nejen vláda, ale i opozice s jejími loajálními médii, padne hned několik tučných kolaterálních přídavků: Dukovany a Sputnik V. Jaká ostuda, kdyby skutečně ruská vakcína nastoupila na místo západních, které se jaksí ztratily v očkovacím eurochaosu, politických kalkulací a sobectví „nerozborných přátel“. Nemluvě o kariéře Mr. Koudelky, kterou v poslední chvíli Vrbětice zachránily.
- V rámci „neotřesitelné solidarity“ s Českou republikou bude očekávaná i bezpodmínečná solidarita Česka s USA a NATO na Ukrajině. A ta slouží nejen k masívnímu přesunu NATO k ruským hranicím pro budoucnost. Je možné, že Washington kalkuluje vojenský konflikt v Luhansku jako poslední možnost zastavit Severní proud 2.

Česká tragikomedie

V kontextu výše uvedených úvah je zde možný i domácí komponent: celá kauza je zároveň, ať již úmyslně nebo jako vedlejší produkt, přímým útokem na prezidenta Zemana, jehož zahraničně politické aktivity neodpovídají plně americkým představám o transatlantické loajalitě. I nyní se Miloš Zeman jako jediný z ústavních činitelů zachoval státnicky, když si na soud vzal čas. Tím se liší nejen od vlády a opozice, ale i od evropských lídrů, kteří byli a jsou ochotni konstatovat ruskou vinu takřkajíc s předstihem. Budiž na tomto místě tučnou čarou podtrženo: kvalita „důkazů“ ve všech zmíněných kauzách by v neobstála v žádném trestněprávním procesu, pokud by byl veden podle pravidel a v rámci právního státu. A presumpce viny stojí k principům právního státu v zásadním rozporu.

Zároveň byl očividně pacifikován i premiér Babiš. Jeho kurs nebyl vysloveně protiruský, navíc zamýšlel změny na ministerstvu zahraničí. Co se EU týče, nenechal se vmanévrovat do zcela iracionální, ideologicky laděné a v podstatě neoliberální klimatické linie, v otázce migrace držel basu s Polskem a Maďarskem. Není divu, že ho Evropská komise nezařadila mezi „slušné“; v německých „vůdčích médiích“ fungoval pod nálepkou populista. Nyní vše nasvědčuje tomu, že i kauza Babiš je uzavřená.

Za normálních okolností v zemi, která si vypěstovala historické sebevědomí a alespoň určitý standard politické a diplomatické kultury, by existovala naděje, že opozice po volbách odstartuje nový česko-ruský dialog a alespoň se pokusí věci narovnat. Nemluvě o tom, že celá akce je prostě neskutečný průšvih s nedozírnými následky pro nás i Evropu. České specifikum spočívá v tom, že opozice, ona koalice „slušných“, je ještě primitivněji protiruská než vláda, že je ochotná zemi totálně a beze zbytku podrždit podle situace komandu z Washingtonu, Bruselu nebo Berlína. Snad jediný prezident si uvědomuje dalekosáhlé důsledky činu, které možná Babišovi až nyní, s osudným zpožděním, docházejí. Naznačovaly by to jeho slova o tom, že se nejedná o státní terorismus. Tento pokus něco uhladit nebo alespoň částečně napravit zní stejně bezmocně jako jeho formulace o důkazech: ani ryba, ani rak.

Česká politická reprezentace přitom působí jako hlouček kluků, kteří si hrají na gangstery a omylem se dostali do městské čtvrtě ovládané drogovými kartely. Kdo viděl italský film „[Gomora](#)“, ví o čem je řeč. Možná i evidentně dezorientovanému Hamáčkovi po jeho SOS na eurokolegy, kteří ho sice verbálně podpořili, ale bez praktických kroků, došlo, jaká je transatlantická realita. Český vyhazov ruských diplomatů asi EU nepotěšil, ba naopak: státy, které se nechtějí vzdát Severního proudu, vědí, že tím Češi dali Bidenovi & Co. další trumf, který obrátí proti nim. Možná i to je důvod k tomu, že i jindy protiruská média o českém průšvihy více méně mlčí.

Namísto vyvážené, chytré a racionální diplomacie (autor někde četl, že se prezident Zeman usiloval nabídnout Prahu jako místo setkání Putina s Bidenem) se stáváme zcela povolným, navíc naivním nástrojem amerických strategických zájmů. Právě menší země, které neopustil pud sebezáchovy, usilují o pokud možno vyvážené hospodářské vztahy – velký francouzský prezident de Gaulle by to nazval „ekonomické vztahy všech azimutů“ s prioritou domácí výroby. V praxi to znamená, že klíčová průmyslová odvětví se nesmí stát předmětem spekulace nadnárodních korporací a cizích politických zájmů. V dnešní situaci připomeňme jen smutný osud českého farmaceutického průmyslu. Tam, kde jsou nutné zahraniční investice jako v případě Dukovan, se inteligentní politika snaží vyvarovat jednostranných závislostí. A kdo ještě po třiceti letech neoliberalismu nepostřehl, jak u nás multikoncerny „obchodují“ a kdo je mistr světa v udělování hospodářských sankcí, lidově řečeno v politickém vydírání prostřednictvím ekonomických závislostí, tomu není pomoci.

Bláboly o bezpečnostním riziku, pokud by dukovanský tender vyhrály Čína nebo Rusko nejsou ničím jiným než vydlážděním cesty pro Westinghouse, francouzská a jihokorejská účast momentálně dělá dojem formální záležitosti.

Naivně přihlouplá česká politická reprezentace sama sebe přivedla do takřka bezvýchodné situace, ve které vede zemi do kvazi koloniální závislosti. Tragické je, že od opozice nelze očekávat nic jiného než to, že dílo nadšeně dokoná. Nicméně neměla by zapomenout na staré pravidlo: kdo se sám poníží, nemůže se divit, že ho poníží jiní.

Epilog

Bude-li za dvacet roků v Evropě ještě existovat něco jako svobodná, nezávislá historiografie, pokud nepadne za oběť nastupujícím přepisovatelům dějin a genderovským cenzorům, potom se příští evropské generace dočtou následující. „Kdysi dávno existovala ve středu Evropy země jménem

Československo, která měla potenciál stát se velkou. Měla vysokou úroveň vzdělání, vyspělou vědu, špičkové zdravotnictví, jedinečnou kulturu, ekonomicky a potravinářsky bezmála soběstačná, bez dluhů. Z nějakého nepochopitelného důvodu se dobrovolně rozdělila na dvě vyprodané provincie, po jejich „vstupu do EUropy“ výprodej dokončily a následně se ve vší „slušnosti“ sami zrušily.“

Zdroj: <https://www.infovojna.sk/>